

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Лондонський зоопарк

Ця історія трапилася дуже давно, ще минулого Різдва, коли Стюарти зустріли Айнштейна.

То було Різдво з тих холодніших. Із тих, коли дні завершувалися швидко й забували вчасно початися, а чарівні вогники на вулиці не надто примиряли з померками.

— Чим би нам розважити дітей? — запитала місіс Стюарт у свого чоловіка якось у суботу, незадовго до початку грудня. Пізній ранок був пронизливо зимним, і ніхто не наважувався висунути носа на вулицю.

— Зовсім не хочеться, щоб вони надто сильно нудьгували. Імоджен може знову пофарбувати кота.

Містер Стюарт зітхнув у своє горнятко з чаєм і перегорнув сторінку газети.

— А вона не задоросла для такого?

— Не знаю, — відказала місіс Стюарт. — Може, й так.

Саме тієї миті діти займалися своїми справами у вітальні. Шестирічний Артур малював у блокноті, а тим часом Імоджен, його старша сестра, сиділа по-турецьки в кутку і крутила перемикачі радіо. Часом радіо видавало шипіння, а потім знову замовкало, і дівчинка тріумфально оголошувала братові, що «вона його зремонтувала».

— То, може, ходімо у зоопарк! — раптом запропонувала місіс Стюарт.

— У зоопарк? — перепитав містер Стюарт.

— Так! — відказала місіс Стюарт, яка, власне, помітила рекламне оголошення на звороті чоловікової газети. — Артур, напевне, буде радий помалювати тварин!

Містер Стюарт насуплено дивився на статтю, яку саме читав. Ідея піти в зоопарк йому сподобалася. Це ж класно: ану ж він побачить там лева!

— Ну гаразд, — обережно промовив він. — Якщо ти гадаєш, що дітям це сподобається.

— Імоджен! Артуре! — покликала місіс Стюарт. Імоджен вїхала на кухню, ковзаючи по слизькій плитці. За якусь мить її брат спокійно зайшов за нею.

— Взувайтесь та вдягайте пальта. Ми йдемо в зоопарк.

— У зоопарк? — спитав Артур.

— Так. Розважимося собі. Надворі дуже холодно, тож закутайтесь. Імоджен, де твій светр? Ти ж не загубила його знову, правда?

Кілька хвилин сімейство метушилося. Светр Імоджен відвоювали у кота, а ще відбулися три окремі суперечки щодо шарфів.

Коли Стюарти вийшли на вулицю і попрямували до автобусної зупинки, небо набуло нового відтінку

сірого, а сонце, що, без сумніву, знудилося чекати, заховалося за високими деревами на краю лісопарку Гемпстед.

— Холодно, — сказала Імоджен, неохоче беручи татову руку, коли вони переходили вулицю.

— А я ж казала тобі взяти шарф, люба, — мовила місіс Стюарт, яка йшла попереду.

— Мій шалик — рожевий! — запротестувала Імоджен. — А рожевий колір мені більше не подобається!

— Їй уже дев'ять, знаєш, Рейчел, — сказав містер Стюарт, усміхаючись. — То вже дуже доросла.

В автобусі, як завжди в суботу по обіді, було напхано людей із торбами й парасолями. Вільних місць для всіх не знайшлося, тож Артур всівся мамі на коліна, а Імоджен стояла собі у проході, весело гойдаючись на поручні щоразу, як автобус різко зупинявся.

Коли Стюарти вийшли з автобуса, небо ще дужче посіріло, а холоднющий

вітер розвівав листя, поки вони йшли вздовж каналу.

У холодних днях є щось таке, що спонукає людей чимось себе рішуче потішити, і Стюарти були не єдиною родиною в Лондоні, якій спало на думку, що відвідини зоопарку — це путній спосіб збавити час по обіді. Тож там було повно людей.

Діти одразу стали вивчати асортимент цукерок у вітрині крамнички, поки містер Стюарт, переживши короткий напад паніки через те, що буцімто загубив гаманця, знайшов його і пішов купити квитки.

— Добре, куди рушаємо найперше? — спитав він за мить, повернувшись із мапою зоопарку.

Імоджен оголосила, що хоче побачити полярного ведмедя і потоваришувати з ним.

— Не думаю, що вони тут мають полярних ведмедів, — сказала місіс Стюарт, беручи в чоловіка мапу. — Чом би нам не прогулятися біля мавп, а завершимо біля пінгвінів?

Імоджен стиснула губи та насупилася, проте ідея з мавпами була класна, тож вона швидко

звеселилася. І вже за мить обоє батьків мусили верещати, щоб вона не бігла так швидко.

— А звідки *ота* мавпа? — спитав Артур, стискаючи татову руку, бо побачив особливо здоровенну горилу.

За кілька метрів попереду Імоджен набурмосилась на ту горилу, притискаючи лице до скляної стіни вольєра.

— З Африки, — відказав містер Стюарт. — Але більшість із них народилися в зоопарку. Погляньте, можете прочитати табличку?

— Оця — моя улюблена, — сказала Імоджен, наморщивши носа і надувши щоки, щоб бути схожою на горилу. — А ми можемо взяти її додому?

— Треба буде дуже попросити доглядача зоопарку, — відповіла місіс Стюарт. — Та, може, ми спершу поглянемо на фламінго?

Імоджен похитала головою і заявила, що значно більше хотіла би побачити росомах, бо назва цих тварин звучить як вигадана, та містер Стюарт гаркнув, щоб усі йшли за ним, і попрямував до левів.